

Cartea lui Iosif și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul douăzeci și unu

Jeff Pippenger

2025-12-31

Numărul douăzeci și unu

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Daniel 12:11.

Începând cu 22 octombrie 1844, pentru cei care ar dori să împartă drept Cuvântul adevărului, aplicarea timpului profetic nu mai este o aplicare corectă a profeției. Perioada de 1290 de ani din versetul unsprezece trebuie aplicată ca o perioadă simbolică după 1844, iar aplicarea de după 1844, adică o perioadă lipsită de elementele de „timp”, trebuie să păstreze înțelegerea fundamentală a adevărului, așa cum a fost înțeleasă înainte de 1844. Cei 1290 reprezintă o perioadă de 30, urmată de 1260. Înțelegerea de dinainte de 1844 era că cei treizeci de ani de la 508 până la 538 reprezentau o perioadă de pregătire pentru ca antihristul să înceapă să domnească din 538 până la 1798.

Tranziția de treizeci de ani este subiectul tratat de Pavel în 2 Tesaloniceni. Pavel nu include nicio referire la elementul „timpului”, ci identifică trăsăturile profetice ale procesului prin care, în acei treizeci de ani, păgânismul cedează loc papalității. Apoi a început stăpânirea papală. Înțelegerea istorică, în absența oricărui element temporal, identifică tranziția de la a patra împărăție a profeției biblice la a cincea împărăție, urmată de prima dintre cele două băi de sânge papale, tipificând astfel tranziția celei de-a șasea împărății către tripla unire a balaurului, fiarei și proorocului mincinos și către a doua baie de sânge papală.

Cei treizeci de ani de pregătire urmați de o perioadă profetică constituie un simbol de prim ordin al legământului lui Dumnezeu cu un popor ales. Tranziția celor două puteri de-a lungul celor treizeci de ani, urmată de 1260 de ani de persecuție, se aliniază cu cei treizeci de ani de pregătire ai lui Hristos, urmați de 1260 de zile de mântuire. Cei treizeci de ani de pregătire ai Antihristului au contrafăcut cei treizeci de ani de pregătire ai lui Hristos. Sfârșitul celor treizeci de ani identifică fie investirea cu putere a lui Hristos la botezul Său, fie investirea cu putere a Antihristului în anul 538. Investirea cu putere a Antihristului a provenit din sprijinul economic și militar venit din partea împărăției anterioare, iar puterea revărsată asupra lui Hristos a provenit din împărăția anterioară pe care El o părăsise cu treizeci de ani înainte.

Ruptura dintre cele două perioade este marcată de o împuternicire, iar ruptura dintre cele două perioade expuse de Avram și Pavel se recunoaște printr-o simplă comparație. În deosebirea de treizeci de ani menționată la Avram și la Pavel, perioada de pregătire a fost cea a primilor treizeci de ani, reprezentând procesul legământului, care i-a împuternicit pe urmașii lui Avram să împlinescă profeția robiei în Egipt. Cei patru sute treizeci de ani au o împărțire simbolică suplimentară; aplicată corect, primii două sute cincisprezece ani sunt reprezentați de reprezentantul lui Dumnezeu și de Faraon. Pentru Iosif și primii 215 ani a fost Faraonul cel bun, iar pentru Moise

și al doilea segment de 215 ani a fost Faraonul cel rău.

Acea diviziune identifică două perioade a câte patru generații. Primele patru generații pot fi suprapuse peste celelalte patru, linie peste linie, și, procedând astfel, Iosif și Moise, ca alfa și omega profetice, interacționează cu un faraon alfa bun și un faraon omega rău. Din această considerare paralelă se poate dobândi multă lumină, dar mă limitez să arăt că predicția lui Avram cu privire la a patra generație identifică doi martori ai celor patru generații în cei 430 de ani. Reprezentarea dublă a patru generații se găsește în genealogiile din Geneza patru și cinci. Când îi considerăm pe Cain și pe Set drept începutul enumerării liniilor de sânge, constatăm că sunt opt generații de la Set până la Noe și că, atunci când acest șir este împărțit la mijloc, apare o reprezentare a două perioade de patru generații. Acest lucru este recunoscut în cele opt generații atât din linia lui Set, cât și din cea a lui Cain.

Genealogiile din capitolele patru și cinci sunt prezentate astfel încât aceste linii genealogice culminează în Noe. Noe este simbolul legământului lui Dumnezeu cu omenirea, reprezentat prin curcubeu. Avram este simbolul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales, reprezentat prin tăierea împrejur. Aceste două legăminte sunt întotdeauna strâns legate, iar Geneza unsprezece, unde găsim turnul Babel imediat după potopul lui Noe, este locul în care este prezentată genealogia care duce la Avram. În acel pasaj sunt zece generații, nu opt. Atât în pasajul care duce la Avram, cât și în cel care duce la Noe, sunt reprezentate legămintele cu Noe și cu Avram.

În pasajul din capitolul unsprezece care se adresează unui popor ales, constatăm că două dintre acele generații sunt încărcate de mare lumină.

Și Eber a trăit treizeci și patru de ani și l-a născut pe Peleg; și Eber a mai trăit, după ce l-a născut pe Peleg, patru sute treizeci de ani și a născut fii și fiice. Și Peleg a trăit treizeci de ani și l-a născut pe Reu. Geneza 11:16–19.

Referirea la Eber constituie prima mențiune a termenului ebraic care, în cele din urmă, este identificat drept cuvântul ebraic „Evreu”. În genealogia unui popor ales, unul dintre cei zece descendenți poartă numele „Evreu”, denumirea sub care avea să fie cunoscut poporul ales. În trei versete, Eber și Peleg sunt folosiți pentru a marca deosebirea neamului evreiesc ales. „Eber” înseamnă „trecere” sau „cel care trece dincolo” și este rădăcina cuvântului „Evreu”. Abram este un simbol al celor care trec din Babilon în Țara Promisă. „Peleg” înseamnă „împărțire” sau „despărțire”, după cum se menționează în Geneza 10:25, unde suntem informați că în zilele lui Peleg „pământul a fost împărțit”.

Eber și Peleg reprezintă o împărțire profetică pentru cei care doresc să împartă drept cuvântul adevărului. Genealogia lui Noe a dat naștere la două linii de câte opt, care reprezentau două seturi de câte patru generații, după cum o fac și cei 430 de ani în Egipt. Genealogia din Geneza capitolul unsprezece este reprezentată prin zece, nu prin opt, căci este genealogia unui popor ales. Poporul ales este împărțit în două grupuri de câte cinci, corespondând astfel pildei celor zece fecioare, care este pilda poporului legământului lui Dumnezeu.

În genealogia aceluia popor ales, numele lui Peleg și împlinirea sa istorică reprezintă o separare în două clase de fecioare, înțelepte și neînțelepte, chiar în punctul din istoria biblică în care pământul fusese împărțit la Turnul Babel. În lista de zece, Peleg este numărul cinci, căci acesta este mijlocul celor zece. Eber, Evreul, tipificat de Avram, reprezintă o fecioară neînțeleaptă care trece de partea cealaltă și devine o fecioară înțeleaptă, atunci când cele două clase sunt despărțite la strigarea de la miezul nopții. Eber, cel dintâi evreu după nume, îl reprezintă pe Avram, cel dintâi evreu prin legământ. Când Domnul l-a chemat pe Avram afară din Babilon, aceasta a preînchipuit mesajul strigării de la miezul nopții, care este împuternicirea celui de-al doilea înger, ce cheamă bărbați și femei afară din Babilon.

Pilda celor zece fecioare este reprezentată prin Eber și Peleg, care reprezintă o chemare de a ieși afară, chiar înainte ca linia de despărțire a lui Peleg să închidă ușa timpului de probă. În raportul profetic, Eber a trăit 430 de ani după Peleg, care apoi a trăit 30 de ani. Primul pas al legământului în trei trepte al lui Avram a fost reprezentat de Eber și Peleg. Avram, ca Eber, iar Peleg ca linia de despărțire dintre două clase. Adăugarea lui Pavel la profeția lui Avram este adăugarea lui Peleg la profeția lui Eber. Eber a proclamat 400 de ani, dar Peleg a identificat 430 de ani. Peleg a reprezentat, așadar, pe Pavel și adăugarea lui Pavel de 30 de ani la cei 400 de ani. Iar slujirea lui Pavel a fost să identifice pe „Peleg”-ul profeției biblice. „Peleg”-ul profeției biblice pe care l-a identificat Pavel a reprezentat despărțirea națiunii de la literal la spiritual.

De la Sem până la Peleg sunt cinci descendenți, iar de la Reu până la Abram sunt cinci.

Și i-a zis lui Avram: Să știi negreșit că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei; le va sluji, iar ei o vor asupra patru sute de ani. Geneza 15:13.

Acum, lui Avraam și seminței lui i s-au făcut făgăduințele. El nu zice: și semințelor, ca și cum ar fi multe; ci ca despre una: și seminței tale, care este Hristos. Și aceasta spun: legământul mai dinainte întărit de Dumnezeu în Hristos nu poate fi desființat de Legea venită după patru sute treizeci de ani, ca să facă făgăduința zadarnică. Căci dacă moștenirea este din Lege, nu mai este din făgăduință; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin făgăduință. Galateni 3:16-18.

În vârstă de treizeci de ani

Iisus avea treizeci de ani când Și-a început slujirea Sa.

Și Isus însuși a început să fie pe la treizeci de ani, fiind (după cum se socotea) fiul lui Iosif, care era fiul lui Heli. Luca 3:23.

Iosif a început să slujească Faraonului în Egipt când era în vârstă de treizeci de ani.

Și Iosif era în vârstă de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui Faraon, regele Egiptului. Și Iosif a ieșit dinaintea lui Faraon și a străbătut toată țara Egiptului. Geneza 41:46.

Prorocul Ezechiel avea treizeci de ani când și-a început slujirea, iar slujirea lui a durat douăzeci și doi de ani.

Și a fost, în al trezecilea an, în a patra lună, în a cincea zi a lunii, pe când eram printre captivi la râul Chebar, că s-au deschis cerurile și am văzut vedenii ale lui Dumnezeu. Ezechiel 1:1.

Ezechiel are, în scrierile sale, mai multe referințe istorice decât oricare alt profet. Există treisprezece referințe directe la momente cronologice ce pot fi stabilite cu precizie în scrierile lui Ezechiel, iar fără a-și da seama, exegeții și istoricii biblici confirmă că slujirea sa a durat douăzeci și doi de ani, neștiind că douăzeci și doi este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii.

Regele David avea treizeci de ani când a început să domnească și a domnit timp de patruzeci de ani.

David avea treizeci de ani când a început să domnească și a domnit patruzeci de ani. La Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni, iar la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda. 2 Samuel 5:4, 5.

Numărul de patruzeci de ani al domniei lui David are un caracter simbolic, iar perioada de patruzeci de ani este asemenea celor 430 de ani ai lui Avram și ai lui Pavel, căci cei patruzeci de ani sunt împărțiți în două părți (șapte ani și jumătate și treizeci și trei de ani). Cele două perioade ale domniei de patruzeci de ani a lui David poartă o enigmă profetică suplimentară, deoarece o altă mărturie biblică consemnează aceste două perioade ca șapte ani și treizeci și trei de ani. Ce reprezintă cele șase luni în plus din Cartea a Doua a lui Samuel și cum anume 7,5 și 33 însumează 40? Există o suprapunere de șase luni care trebuie să reprezinte un adevăr profetic.

Iar zilele domniei lui David peste Israel au fost patruzeci de ani: șapte ani a domnit la Hebron și treizeci și trei de ani a domnit la Ierusalim. 1 Împărați 2:11.

22 este un număr simbolic care reprezintă îmbinarea Divinității cu umanitatea, iar slujirea lui Ezechiel a durat douăzeci și doi de ani. Cei paisprezece ani ai lui Iosif sunt împărțiți în două perioade de câte șapte ani, săptămâna legământului lui Hristos este împărțită în două perioade egale de 1260 de zile, iar domnia de patruzeci de ani a lui David este împărțită în două perioade, cu un simbol suplimentar care face legătura între cele două perioade.

Iisus este Prorocul, Preotul și Împăratul. În zilele de pe urmă El va înălța Biserica Sa triumfătoare drept stindard, iar acea Biserică este reprezentată de Hristos, Prorocul, Preotul și Împăratul, Cel ce Și-a unit Dumnezeuia Sa cu omenirea, reprezentată de Ezechiel, prorocul, de Iosif, preotul, și de David, împăratul. Cele patru simboluri îi reprezintă pe cei trei vrednici din cuptorul care a fost încălzit de șapte ori mai mult decât de obicei, iar apoi a apărut al patrulea, și El era ca Fiul lui Dumnezeu. Întreaga lume a fost reprezentată la sărbătoarea chipului de aur al lui Nabucodonosor, și toți au văzut Biserica triumfătoare alcătuită dintr-un proroc omenesc, un preot omenesc și un împărat omenesc, susținută de a patra Persoană Divină.

Satana a luat lumea în robie. El a introdus un sabat idolatru, dându-i, în aparență, o mare importanță. El a furat închinarea lumii creștine de la Sabatul Domnului, în favoarea acestui sabat idolatru. Lumea se pleacă în fața unei tradiții, a unei porunci omenești. Așa cum Nebucadnețar și-a ridicat chipul de aur în câmpia Dura și s-a înălțat astfel pe sine, tot astfel Satana se înalță pe sine în acest sabat fals, pentru care a furat veșmântul cerului. Review and Herald, 8 martie 1898.

Numărul patru

La nivel profetic, patruzeci este zecimea celor patru sute ale lui Avram, iar patru este zecimea din patruzeci. Orice caracteristică profetică ce se regăsește în numărul patru trebuie să corespundă simbolismului numărului patruzeci, care, la rândul său, trebuie să corespundă simbolismului numărului patru sute. În context, patru reprezintă adesea „la scară mondială”, o înțelegere familiară, dar reprezintă, de asemenea, „o progresie” și, în unele contexte, „o distrugere progresivă”.

Primele patru dintre cele șapte trâmbițe reprezintă distrugerea progresivă a Romei Apusene. Roma Răsăriteană, la Constantinopol, și-a încheiat existența în supunere față de cei patru sultani otomani. Linie după linie, Roma Răsăriteană și Roma Apuseană s-au dezintegrat progresiv pe parcursul a patru perioade, reprezentate de patru trâmbițe, în același timp fiind doborâte de Islamul celei de-a cincea și al celei de-a șasea trâmbițe. Împreună, cele două linii identifică căderea Romei pe parcursul a patru generații de trâmbițe, în timp ce un război în escaladare cu Islamul conduce la pieirea finală, când cei patru sultani ai Islamului preiau supremația asupra împărăției. Istoria Apusului și a Răsăritului a început odată cu împărțirea Imperiului de către Constantin în anul 330.

Cele patru trâmbițe ale Romei apusene își au începutul în anul 330, iar a cincea și a șasea trâmbiță reprezintă puterea care doboară Roma răsăriteană; Roma răsăriteană a început, de asemenea, în 330. Atât Roma răsăriteană, cât și Roma apuseană au contribuit la lucrarea de a așeza puterea papală pe tronul pământului în anul 538, astfel că cele două linii, apuseană și răsăriteană, tipifică cele două coarne ale Statelor Unite, care readuc puterea papală pe tron la legea duminicală. Roma apuseană este simbolul puterii ecleziastice în raportul profetic, iar Roma răsăriteană este simbolul puterii statale.

În contextul istoriei căderii Romei apusene și răsăritene, este prezentată istoria Romei papale. Începând cu biserica ucenicilor, reprezentată de Efes, primele trei biserici conduc către a patra biserică, care este papalitatea din 538 până în 1798. În Apocalipsa, capitolul treisprezece, papalitatea este identificată ca domnind timp de patruzeci și două de luni, după ce rana ei de moarte din 1798 este vindecată la momentul legii duminicale. „Timpul nu va mai fi” după 1844, astfel că cele patruzeci și două de luni sunt un simbol al perioadei de persecuție de la legea duminicală până când Mihail Se va ridica. Pionierii au înțeles că bisericile, pecețile și trâmbițele reprezentau trei linii ale istoriei care se desfășoară în paralel una cu alta. Suprapunerea mărturiei profetice a Romei apusene peste linia Romei răsăritene și peste linia Romei papale nu este o aplicație profetică folosită de milleriți, dar această tehnică nu contrazice niciuna dintre înțelegerile lor stabilite.

Linie după linie, primele patru trâmbițe trebuie suprapuse peste istoria reprezentată de trâmbițele a cincea și a șasea; la fel și linia primelor trei biserici, care duc la perioada persecuției papale, reprezentată de a patra biserică. Patru trâmbițe pe prima linie, patru sultani pe a doua linie și patru biserici pe a treia linie. Numărul „patru” reprezintă universalitatea, dar semnifică, de asemenea, o distrugere progresivă a unei puteri fie civile, fie religioase. Ceea ce semnifică este determinat de context.

La momentul legii duminicale, puterea papală este restaurată. Prima dată când papalitatea a primit putere, a existat o perioadă de trezeci de ani de pregătire. În cadrul primelor patru biserici, a patra biserică este papalitatea, iar prima biserică era cea a ucenicilor, reprezentată de Efes. Primele trei generații ale bisericii creștine au condus la a patra biserică, Tiatira, care este reprezentată de Izabela. Când se ajunge la Tiatira, în 538, o lege duminicală a fost promulgată la Conciliul de la Orleans, identificând astfel legea duminicală din Statele Unite, când rana de moarte din 1798 este vindecată.

Istoria de la anul 1798 până la legea duminicală în Statele Unite este reprezentată de primele patru biserici. A patra biserică, Tiatira, reprezintă legea duminicală și persecuția papală care urmează. Prima biserică, Efes, biserica ce și-a părăsit dragostea dintâi, a ajuns la concluzia distrugerii progresive în patru etape, la legea duminicală a Tiatirei. Generația care duce la legea duminicală a Tiatirei este a treia generație a Pergamului. Tiatira reprezintă legea duminicală până la închiderea timpului de probă, iar Pergam reprezintă compromisul celei de-a treia generații care pregătește calea pentru Tiatira. A treia generație a Pergamului, și compromisul pe care îl reprezintă, și-au avut prima împlinire în vremea lui Constantin, care a promulgat cea dintâi lege duminicală în anul 321. Statele Unite au început ca mielul Efesului, dar când o așază pe Tiatira din nou pe tron, vorbesc ca un balaur.

Distrugerea progresivă a Statelor Unite este reprezentată de primele patru biserici ale Apocalipsei. Distrugerea progresivă a celui de-al șaselea regat al profeției biblice are loc de-a lungul a patru generații care duc la legea duminicală, în care fiara pământului vorbește ca un balaur. Ultima generație este reprezentată de balaur, care este o reptilă, ca în Grădina Edenului, și, din acest motiv, atât Ioan Botezătorul, cât și Isus au numit ultima generație a Israelului antic „o generație de vipere”.

A patra și ultima generație este fie „generația aleasă”, reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii, fie corespondentul ei, generația de vipere. Un grup a format chipul lui Hristos, celălalt chipul fiarei — al șarpelui. Generația de vipere este prezentată în mod direct, de patru ori, în Cuvântul lui Dumnezeu. Contextul fiecărei referințe este diferit.

Dar când a văzut pe mulți dintre Farisei și Saduchei venind la botezul lui, le-a zis: O, pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Matei 3:7.

Dacă „neam de vipere” ar fi fost doar niște remarci depreciative despre câteva secte pe care Ioan nu le agreea, atunci nu ar fi nimic de spus despre această expresie. Dar fiecare cuvânt este sacru în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât Ioan atribuia saducheilor și fariseilor un apelativ specific. Acest apelativ este definit profetic de contextul pericopei în care este rostit. În pericopă, Ioan este prezentat împlinindu-și slujirea, apoi saduchei și fariseii intră în narațiune. În versetele de deschidere, Ioan este identificat drept „glasul celui ce strigă în pustie” al lui Isaia.

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustiul Iudeii și zicând: Pocățiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor.

Căci acesta este cel despre care a vorbit proorocul Isaia, zicând:

Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.

Iar Ioan avea veșmânt din păr de cămilă și o cingătoare de piele în jurul mijlocului; iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică.

Atunci au ieșit la el Ierusalimul, toată Iudeea și tot ținutul din împrejurimile Iordanului, și au fost botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar, văzând că mulți dintre farisei și saducheii veneau la botezul său, le-a zis: O, neam de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce are să vină? Matei 3:2-7.

Ultima generație a Israelului antic este numită „o generație de vipere” de către un profet venit din pustie. Ioan este profetul care a împlinit rolul de sol al lui Maleahi, pregătind calea pentru Solul Legământului; el a fost, de asemenea, glasul din pustie identificat de Isaia.

Dacă privim „frunzele” ca simbol, constatăm că ele reprezintă „mărturisirea”. Prima referință este la Adam și Eva, care și-au acoperit nelegiuirea cu frunze de smochin. Mai înainte purtaseră veșmântul luminii, veșmântul dreptății; dar când acesta a dispărut, au înțeles că erau laodiceeni goi, care cred că tot ce au de făcut este să se ascundă în spatele „frunzelor mărturisirii” și că astfel totul va fi în regulă. Mai departe în pasaj, Ioan vorbește în mod direct împotriva evreilor laodiceeni care își pun încrederea în descendența din Avraam pentru a fi mântuiți, căci pretenția lor nu era decât frunzele goale ale mărturisirii. Veșmintele unei persoane reprezintă cine este ea.

Arborii sunt un simbol al oamenilor și al împărățiilor, iar rodul, ramura, sămânța, pământul, apa, rădăcina și, în mod evident, frunzele reprezintă fiecare, în sine, simboluri profetice specifice; însă fiecare dintre aceste adevăruri este legat de celelalte simboluri reprezentate în diferitele linii ale profetiei care folosesc simbolurile profetice ce alcătuiesc un „arbore”. Desigur, prima semnificație profetică a unui arbore este aceea că el reprezintă o probă de viață și de moarte.

Mesajul lui Ioan este reprezentat de îmbrăcămintea pe care o purta și de hrana pe care o mânca. Hrana profetică, precum mana la începutul vechiului Israel, sau Pâinea din cer la sfârșit, trebuie mâncată. Hrana reprezintă un mesaj profetic de încercare care trebuie mâncat, fiindcă este trupul lui Hristos și sângele Său. Îmbrăcămintea pe care o purta Ioan și hrana pe care o mânca identifică mesajul și pe solul care a pregătit calea pentru Hristos. Ioan tipifică solul final care pregătește calea pentru Hristos, Care este Solul Legământului, Care vine deodată la templul Său la legea duminicală. Când aceasta are loc, fecioarele neînțelepte, care sunt de asemenea laodiceeni și neghină, reprezintă generația a patra, finală, a celor care se declară a fi poporul de legământ legitim al lui Avraam, întocmai cum au făcut fariseii și saducheii în vremea când Ioan a apărut din pustie.

Ioan purta o haină din păr de cămilă, o cingătoare de piele care includea un accesoriu de ham, precum au animalele de tracțiune la jug. El a mâncat și, prin urmare, mesajul lui era despre lăcuste, un simbol de prim rang al Islamului în Scripturi, și și-a amestecat mesajul despre Islam cu mierea.

Și casa lui Israel i-a pus numele Mană; ea era ca sămânța de coriandru, albă; iar gustul ei era ca al turtelor făcute cu miere. Exodul 16:31.

Mana este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu și avea gust de miere, pe care profeții o identifică drept gustul mesajului pe care sunt reprezentați că îl mănâncă. Ioan a adus mesajul Islamului, așa cum este reprezentat prin lăcuste și printr-un brâu din piele de cămilă și păr de cămilă. Lăcustele și cămila sunt amândouă simboluri ale Islamului. Acel mesaj al Islamului era amestecat cu iluminarea Cuvântului lui Dumnezeu, care este reprezentată drept „miere”.

Atunci Ionatan a zis: Tatăl meu a tulburat țara: vedeți, vă rog, cum mi s-au luminat ochii, căci am gustat puțin din mierea aceasta. 1 Samuel 14:29.

Ioan nu a reprezentat pur și simplu un mesaj al Islamului, ci a venit din pustie, așa cum a făcut-o și Ilie, iar Ioan nu a mâncat miere, ci a mâncat miere sălbatică, căci el, asemenea lui Hristos, nu a fost instruit în instituțiile vremii, care aveau propria lor "miere" de mesaj, reprezentată de aluatul fariseilor și al saducheilor. Ioan a mâncat miere din pustie, căci el a fost instruit de Duhul Sfânt în afara instituțiilor religioase ale vremii sale. Cingătoarea tipică a perioadei conținea un mecanism cu balama, de care cineva își lega haina din păr de cămilă. Balamaua îl reprezintă pe Ioan, care a fost punctul de cotitură de la sanctuarul pământesc la cel ceresc.

„Profetul Ioan a fost veriga de legătură dintre cele două dispensații. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat pentru a arăta relația Legii și a Profetilor cu dispensația creștină. El era lumina mai mică, care avea să fie urmată de una mai mare. Mentea lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, pentru ca el să arunce lumină asupra poporului său; dar nicio altă lumină nu a strălucit vreodată și nici nu va străluci vreodată atât de limpede asupra omului căzut ca aceea care a emanat din învățătura și exemplul lui Isus. Hristos și misiunea Sa fuseseră numai vag înțelese, așa cum erau preînchipuite în jertfele umbroase. Nici măcar Ioan nu înțelesese pe deplin viața viitoare, nemuritoare, prin Mântuitorul.” The Desire of Ages, 220.

Veșmântul-balama al lui Ioan este introdus chiar în momentul botezului lui Hristos, care a fost punctul de cotitură, reprezentat de locul unde Ioan boteza. Acel loc se numea Betabara, însemnând „trecere cu bacul”, și este chiar locul pe unde Israelul antic a intrat în Țara Făgăduinței, ieșind din pustie, întocmai cum făcuse și Ioan.

Desigur, mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este cea pe care Ioan o reprezintă, dar nu facem decât să subliniem că, atunci când Isus a fost botezat, acea generație era cea pe care El și Ioan au numit-o „generație de vipere”. Isus a venit să înalțe Legea celor Zece Porunci a lui Dumnezeu, și El a insuflat fiecare cuvânt din Biblie, așadar, când numește ultima generație a Vechiului Israel o generație de vipere, El știe prea bine că a doua poruncă identifică judecata care se aduce la îndeplinire în a treia și a patra generație.

A treia și a patra generație reprezintă o judecată progresivă care se încheie în a patra generație, care este generația de vipere. Botezul lui Hristos prefigurează 9/11. Generația laodiceană a Adventiștilor de Ziua a Șaptea se află de atunci în ultima ei generație. Mesajul lui Ioan către farisei și saducheii a fost mesajul laodicean.

Dar când i-a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul lui, le-a zis:

O, neam de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce va să vină?

Aduceți deci roade vrednice de pocăință; și nu socotiți să ziceți în voi înșivă: «Îl avem pe Avraam drept tată».

Căci vă spun că Dumnezeu poate din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Și acum securea este pusă la rădăcina pomilor; așadar, tot pomul care nu aduce rod bun este tăiat și aruncat în foc. Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-i port încălțăminte; el vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Lopata de vânturat este în mâna lui; își va curăți cu desăvârșire aria și grâul îl va aduna în jitniță, iar pleava o va arde cu foc nestins.

Atunci a venit Iisus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Matei 3:7-13.

Iisus a venit din Galileea, care simbolizează un punct de cotitură, în consonanță cu balamaua cingătorii lui Ioan și cu semnificația Bethabara. Lucrarea lui Ioan de pregătire a căii se schimbă atunci în lucrarea lui Hristos de confirmare a legământului. Cei treizeci de ani de pregătire se încheiaseră, iar cei trei ani și jumătate de dinainte și de după cruce au început.

Mesajul lui Ioan a fost un avertisment cu privire la mânia ce avea să vină odată cu distrugerea Ierusalimului, o distrugere care reprezintă de asemenea sfârșitul lumii și cele șapte ultime plăgi. Acest mesaj de avertizare a fost încadrat în contextul Islamului și a fost transmis de un om care nu doar că a împlinit profeția solului din Maleahi, celui ce pregătește calea, și a glasului celui ce strigă în pustie din Isaia, ci și solia lui Ilie, căci veșmântul lui Ioan era asemenea celui al lui Ilie, după cum și mesajul lui Ioan era asemenea mesajului lui Ilie.

El le-a zis: Ce fel de om era acela care a ieșit în întâmpinarea voastră și v-a spus aceste cuvinte? Iar ei i-au răspuns: Era un om păros și încins cu o cingătoare de piele în jurul coapselor lui. El a zis: Acesta este Ilie Tișbitul. 2 Împărați 1:7, 8.

Dacă ar fi întrebat despre Ioan, și nu despre Ilie, „ce fel de om era el?”, li s-ar fi răspuns: „un om păros, încins cu un brâu de piele în jurul șalelor”. Întreaga slujire de șase luni a lui Ioan este reprezentată în pasajul în care generația finală și a patra este identificată și definită în mod specific. Mesajul laodicean către ei atacă în mod direct pretenția de a fi poporul legământului lui Dumnezeu; îi avertizează cu privire la mânia ce vine, ilustrată printr-o secure care lovește rădăcinile pomilor. Mesajul includea faptul că Hristos avea să desăvârșească procesul de încercare care a început cu Ioan. Mai târziu, în Matei, Isus îi numește de asemenea pe iudei „o generație de vipere” și preia ideea din tema lui Ioan a tăierii pomului, și explică de ce.

Ori faceți pomul bun și rodul lui bun; ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui. Neam de vipere, cum puteți voi, fiind răi, să rostiți lucruri bune? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun, din vistieria bună a inimii, scoate lucruri bune; iar omul rău, din vistieria rea, scoate lucruri rele. Dar vă spun că pentru orice cuvânt deșert pe care îl vor rosti oamenii, vor da socoteală de el în ziua judecării. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi osândit. Matei 12:33-37.

Potrivit celei de-a doua porunci, ziua judecării are loc în a patra generație. Judecata se întemeiază pe mesajul pe care îl rostim, iar acel mesaj izvorăște din inimile noastre. Mesajul pe care îl rostim

este cel care arată dacă suntem „neamul ales” al lui Petru sau un „neam de vipere”. Ambele categorii se manifestă la încheierea unui proces de probare, în care Hristos, ca omul cu peria de murdărie, își curăță podeaua. Așa cum este cu untdelemnul din pilda celor zece fecioare, mesajul este reprezentat fie de o inimă rea, fie de una bună. Cuvintele lui Hristos mai arată că acest neam de vipere, care este a patra și ultima generație, caută un semn, iar singurul semn care urma să le fie dat era semnul lui Iona.

Atunci unii dintre cărturari și dintre farisei I-au răspuns, zicând: Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine. Iar El, răspunzând, le-a zis: Un neam rău și preacurvar caută un semn; și nu i se va da niciun semn, decât semnul prorocului Iona: căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa Fiul Omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor ridica la judecată împreună cu neamul acesta și îl vor osândi, pentru că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată, aici este unul mai mare decât Iona. Regina de la miazăzi se va ridica la judecată împreună cu neamul acesta și îl va osândi, pentru că a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată, aici este unul mai mare decât Solomon. Matei 12:38-42.

Hristos i-a numit pe iudei un neam de năpârci și folosește, ca ilustrații ale judecății, mesajul lui Iona și mesajul înțelepciunii lui Solomon. Isus identifică, din context și prin mărturia a doi martori, că neamul de năpârci este a patra generație, căci a patra generație este cea în care se împlinește judecata.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt stindardul, sau semnul zilelor de pe urmă, așa cum sunt și Legea lui Dumnezeu și Sabatul. Semnul lui Iona este semnul învierii, care pentru iudeii din vremea lui Hristos a fost botezul Său, când Duhul Sfânt S-a coborât, sub chip de porumbel. Iona înseamnă „porumbel”. Iona, Ioan, autorul Apocalipsei, Daniel, Iosif și Lazăr îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt înviați după ce au fost morți pe stradă timp de trei zile și jumătate. În acel moment ei urmează să treacă de la starea de laodiceeni la cea de filadelfieni, devenind astfel al optulea, care este dintre cei șapte. Iona reprezintă botezul, căci a fost aruncat în apă și a murit simbolic atunci când a fost înghițit de o balenă. După aceea a fost înviat, la fel ca Ioan, când a fost scos din untdelemn clocotit, și ca Daniel, când a fost scos din groapa cu lei, și ca Iosif, când a fost scos din groapă, și ca Lazăr, minunea pecetluirii din vremea lui Hristos. Iudeii nu au putut vedea semnul lui Iona, așa cum era reprezentat de învierea lui Hristos, cu nimic mai limpede decât vede Adventismul semnul de la 11 septembrie, care este semnul lui Iona.

Vom continua aceste teme în articolul următor.

Povara avertizării care urmează acum să vină asupra poporului lui Dumnezeu, de aproape și de departe, este solia îngerului al treilea. Iar cei care caută să înțeleagă această solie nu vor fi călăuziți de Domnul să facă o aplicare a Cuvântului care să submineze temelia și să înlăture stâlpii credinței care i-au făcut pe Adventiștii de Ziua a Șaptea ceea ce sunt astăzi. Adevărurile care s-au desfășurat în ordinea lor, pe măsură ce am înaintat de-a lungul liniei profeției descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt și astăzi adevăr, adevăr sacru, veșnic. Cei care au parcurs terenul pas cu pas în istoria trecută a experienței noastre, văzând lanțul adevărului în profețiile, erau pregătiți să primească și să asculte de fiecare rază de lumină. Se rugau, posteau,

cercetau, săpau după adevăr ca după comori ascunse, iar Duhul Sfânt, știm, ne învăța și ne călăuzea. Multe teorii au fost avansate, purtând o aparență de adevăr, dar atât de amestecate cu pasaje din Scriptură răstălmăcite și aplicate greșit, încât au condus la erori primejdioase. Prea bine știm cum a fost statornicit fiecare punct de adevăr și cum Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a pus pecetea asupra lui. Și tot timpul se auzeau voci: „Aici este adevărul”, „Eu am adevărul; urmați-mă.” Dar au venit avertizările: „Nu mergeți după ei. Eu nu i-am trimis, dar au alergat.” (Vezi Ieremia 23:21.)

Călăuzirile Domnului au fost evidente, iar descoperirile Sale privitoare la ceea ce este adevărul au fost cu totul minunate. Punct după punct a fost statornicit de Domnul Dumnezeu al cerului. Ceea ce era adevăr atunci este adevăr și astăzi. Dar vocile nu încetează să se audă: „Acesta este adevărul. Am o lumină nouă.” Însă aceste lumini noi pe linii profetice se manifestă prin aplicarea greșită a Cuvântului și prin a lăsa poporul lui Dumnezeu în derivă, fără o ancoră care să-i țină. Dacă cercetătorul Cuvântului ar lua adevărurile pe care Dumnezeu le-a descoperit în călăuzirea poporului Său, și și-ar însuși aceste adevăruri, le-ar asimila și le-ar aduce în viața practică, ar deveni atunci canale vii de lumină. Dar cei care s-au pus să cerceteze teorii noi au un amestec de adevăr și eroare, iar după ce au încercat să scoată în evidență aceste lucruri, au dovedit că nu și-au aprins făclia de la altarul divin, și ea s-a stins în întuneric. Mesaje alese, cartea 2, 103, 104.